

SIMONA MIHUȚIU

DESTINUL, O JUCĂRIE STRICATĂ

TOTAL PUBLISHING

© Simona Miheuțiu

Drepturile asupra prezentei versiuni în limba română aparțin autoarei. Orice reproducere, chiar și parțială, a acestei lucrări este interzisă fără acordul scris al autoarei.

© Total Publishing, 2020, pentru prezenta ediție

Orice asemănare cu persoane sau fapte reale este pur întâmplătoare.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MIHUȚIU, SIMONA

Destinul, o jucărie stricată / Simona Miheuțiu. -
București : Total Publishing, 2020
ISBN 978-606-9024-53-9

821.135.1

Coperta: Gizella Popescu

Ilustrații interior: Teodora Bicescu

Redactor: Adrian Gligorașcu

DTP: Paul Marcu

Editura Total Publishing

www.totalpublishing.ro

PARTEA I

*„Pasărea Phoenix se înalță și dispare tăind norii;
Prin fereastra către mâine răsăreau în mine zorii.“*

Voica Rusu

— E sufocant de cald în salon!

Spusese asta cu voce tare? Cuvintele îi rămăseseră blocate în gânduri? Elvira nu mai știa.

Pe față îi curgeau șiroaie de transpirație, amestecându-se cu lacrimile ei. Era o zi toridă de iulie.

Se îndreptă spre fereastră. Voia să intre un pic de aer proaspăt, așa cald cum era. Încercă să deschidă geamul interior doar ca să constate – cum putuse, oare, uita – că nu se putea deschide larg, oprit fiind de cel exterior. Spitalul avusese bani doar pentru înlocuirea geamurilor interioare, nu și pentru cele exterioare, care au rămas fixe, înțepenite de timp și de praf. La drept vorbind, nici aprobare nu avea pentru a le modifica pe exterior. Era o clădire veche, istorică, și nu avea voie să schimbe nimic la fațadă! Își aminti de toate memoriile făcute de soțul ei, burdușite cu argumente, pe cât de triste, pe atât de reale, trimise la primărie,

la ministerul de resort, la presă... Toate au fost în zadar.

Deschise ușa. Transpirația îi lipise rochia de corp. Părul umed i se încârlionța natural. Doar bretonul îi stătea lins în șuvițe, lipite între ele de sudoare. Un aer greu, de stătut, venea și dinspre coridor, amestecându-se cu un iz de putrefacție. Izul morții. Îl întâlnise în repetate rânduri până atunci.

Se așază înapoi pe scăunel. O durea spatele. Își jură să arunce toate scaunele fără spătar din casă, din spital, de peste tot!

Îl privi disperată, stând inert în patul alb de spital, prevăzut cu gratii. Ochiul lui erau larg deschiși, cu privirea fixă. Vedea el ceva? Gândea el ceva? Simțea? Îi simțea el durerea? După atâția ani de medicină, după toată experiența acumulată cu atâția bolnavi, nu putea ști!

Tumoră cerebrală! Glioblastom! Așa, pe nepușă masă, într-o stare de plină sănătate! Soțului ei să i se întâmple așa ceva! Tocmai el, care respectase toate normele de dietă, care practica zilnic exerciții fizice de întreținere, care nu fumase niciodată și o certa pe ea că fumează!

— Știi prea bine, Elvira, care sunt riscurile! De ce naiba continui să fumezi? Nu vreau să te pierd înainte de vreme! O apostrofa mereu, devenind pisălog până la exasperare, mai ales la începuturile căsătoriei lor.

— Știu, dar mai știu și că fiecare om are un destin, oricât de mult s-ar strădui să-l ocolească.

— Destinul este în mâna omului, dacă el e suficient de puternic încât să creadă în sine, îi replica el, făcând-o să-i admire personalitatea puternică, încrezătoare.

Tocmai lui să i se întâmple asta, cel care tratase atâția bolnavi de cancer! De ce, oare, ea trăise cu impresia că medicii erau feriți de orice boală? De ce, oare, avusese convingerea că dacă făceau numai bine celor din jur și își puneau toată energia în acest scop, ei vor fi feriți de o astfel de boală cruntă, de parcă soarta i-ar proteja preferențial? Și de ce, oare, lumea credea la fel?

Cu doar câteva zile înainte, Mihnea se întorsese de la un simpozion național având ca temă cancerul de sân, iar el cucerise din nou audiența medicală pretențioasă. Era un foarte bun profesionist, dar și șarmant atunci când își prezenta lucrările, astfel încât era invitat în mod constant, ca lector, la simpozioane și congrese.

Elvira era încă năucită. Vestea căzuse ca un trăsnet! Toată dăruirea lui pentru profesia de medic, toată munca lui se făceau acum praf! Și de viața lor părea că se alege acum praful! Drama prezentului umbrea valoarea trecutului, de parcă nici n-ar fi existat.

Într-un gest inconștient, mângâie cearceaful alb de spital, simțind textura pânzei uzate. Își adună apoi degetele în rugăciune, îndreptându-și gândurile către Cel de Sus.

— Doamne, spune-mi că nu este adevărat, că s-a făcut o greșală! Nu ar fi prima dată, nu-i așa?

Își privi soțul. I se părea că a îmbătrânit brusc, într-o fărâmă de secundă. Fruntea lui lată era acoperită de picături de transpirație, pe care Elvira le îndepărtă grăbit. Pomeții păreau acum ceva mai proeminenți și nasul mai ascuțit.

„Va muri. Întotdeauna li se ascute nasul celor care vor muri“, își aminti Elvira de spusele unei asistente mai vârstnice. Această observație nu o găsisese în niciun tratat de specialitate, dar experiența părea să o confirme adesea. Un fior rece o electriză, în ciuda zăpușelii din salon.

Pumnii lui i se strângeau pe marginea patului, într-o zvâcnire episodică a brațelor. Din când în când, capul i se agita neputincios, ba spre stânga, ba spre dreapta, rămânând însă nemișcat în cea mai mare parte a timpului.

— Te rog, Mihnea, luptă pentru viața noastră frumoasă! A fost frumoasă până acum, nu-i așa? Își auzi ea șoapta.

* * *

Timpul se spărgea în mii de clipe dispartate care îi invadau gândurile. Simțea o durere profundă și o frică paralizantă. Era mult zgomot. Asurzitor. Lupta cu o amenințare nevăzută, dorind să o îndepărteze. Dădea din mâini și picioare, încercând disperat să scape și să înainteze spre un loc ferit. Îl căuta cu înrâncenare într-un întuneric nefiresc, lipsit de umbre.

În goana sa panicată, zări un curcubeu. Pășea spre el, spre salvare. Zgomotul infernal se opri, iar culorile

curcubeului se contopeau într-una singură, intensificându-se și topindu-se într-o lumină puternică.

Voia să-i deslușească umbra în acea lucire stranie. Voia să o vadă pe Ea, frumoasă și îmbrăcată în alb. Simțea că primește un dar divin. O muzică cântată parcă de îngeri îl împresura. Era nerăbdător.

„Nerăbdător, să ce?” se întrebă el. Încercă să își amintească. Ar fi vrut să-i vadă chipul.

Auzea cuvintele ei, auzea propriile lui cuvinte în depărtare...

— Da.

— Da.

Auzea clinchet de clopote și din nou, acea muzică divină. Era sunetul iubirii... Nu știa de unde, dar simțea că toate astea: lumina, muzica, cuvântul, îi aduc fericirea. Era o stare îndelung căutată.

CAPITOLUL 1

Îl iubise cu disperare pe Radu. A fost prima ei iubire. Așteptase mulți ani să se vindece, nesperând să mai iubească vreodată și nesperând să mai fie iubită. Îl iertase, într-un final. Se iertase și pe ea pentru faptul că nu reușise să-l înțeleagă atâta amar de timp. Inocența te poate face să crezi că dragostea învinge orice barieră. Nu e întotdeauna așa. Sunt ziduri pe care ți le ridică în față viața, societatea, conjunctura, oprindu-ți ascensiunea. Dar sunt și ziduri pe care oamenii și le ridică singuri. Acestea sunt cel mai greu de escaladat.

Refuza să se gândească la modul în care s-ar fi schimbat viața ei dacă ar fi fost mai puțin egoistă, gândindu-se doar la sentimentele ei rănite, dacă ar fi analizat mai bine motivele lui de despărțire. Poate, dacă ar fi reacționat cu mintea și nu cu sufletul la emoția stârnită de acea punere în scenă a despărțirii lor, și-ar fi dat seama că Radu nu o înșelase cu Bella. Poate... Îi reproșase că nu a avut încredere în iubirea lor, dar, oare, ea a avut mai multă? Dacă ar fi citit scrisorile trimise de el ar fi aflat mai repede adevărul și, foarte probabil, drumurile lor s-ar fi împletit spre alt destin... Dar

viața își are cursul ei. Încă, undeva, într-un colț îndepărtat al sufletului, Elvira îi mai reproșa că nu avusese curajul de a lupta pentru iubirea lor. Viața este uneori ciudată. Radu se simțise inferior ei, avusese prea puțină încredere în forțele proprii și în valoarea sa.

Dar, de parcă cineva ar fi aranjat viețile lor ca pe un puzzle, el ajunsese un artist plastic cunoscut. Nimeni nu i-ar fi putut ghici un astfel de viitor lui Radu Rusan, un tâmplar dintr-un sătuc bucovinean. Ea era, în schimb, un „amărât“ de medic – așa se exprimase, cândva, un pacient.

Gândurile o purtau adesea spre Radu, cu nostalgia pe care o lăsa în urmă trecerea anilor, păstrând aceste amintiri ca pe niște bijuterii vechi, de mare valoare, așa cum păstra sculptura lui, „Fereastră spre mâine“, pe raftul din colț al bibliotecii, darul primit la despărțire. Avea convingerea că și pentru el lucrurile stăteau la fel.

Și totuși se căsătorise cu Mihnea. Își amintea de ziua aceea de mai. Mirosea a liliac afară și a tămâie înăuntru. Biserica era plină. Prieteni buni și dragi îi înconjurau. Doar Lia, loiala ei prietenă, îi mai amintea în acea zi de o iubire trecută. Era, în fond, sora lui Radu.

A fost prezentă și familia. Părinții ei și mama lui zâmbeau. Trăiau acea stare de fericire alături de copiii lor. Mama lui Mihnea avea lacrimi în ochi.

— Ce păcat că Mișu nu mai este printre noi, să-și vadă fiul mire! vorbi ea, ca pentru sine.

Unele comentarii ale celor prezenți răzbăteau până la ei:

— Eh, greu! Abia acum începe! Șușotea cineva.

— A reușit să-l „înhațe” până la urmă. Are acum toate drumurile deschise în carieră! Și nici măcar nu era cea mai frumoasă dintre noi! Nu-mi dau seama ce a putut vedea Mihnea la ea! Se auzi o voce care se dorea a fi șoptită, pesemne una dintre colege.

— El e mai mare decât ea! Diferența asta de vârstă o să se facă simțită la un moment dat!

— Prostii! Și bărbatu-meu e mai mare decât mine cu nouă ani și asta nu ne-a împiedicat să avem o căsnicie fericită!

Ar fi fost încurajatoare cuvintele doamnei care vorbise, dacă nu ar fi știut toată lumea că lucrurile nu prea stăteau așa și că pasiunea pentru alcool a soțului ei genera scandaluri uriașe.

Erau și alții mai optimiști:

— Uite ce frumoși sunt!

— Ce bine le stă împreună! Se auzi vocea mamei miresei.

— E clar! Vor îmbătrâni laolaltă! Spuse și tatăl. Pentru mine, Mihnea este băiatul pe care nu l-am avut! Că mi-ai făcut doar o fată!

Ar fi continuat gâlceava dacă nu s-ar fi aflat în biserică. Așa, au considerat că e mai înțelept să amâne discuția în contradictoriu pentru acasă, ca de obicei.

— Ne dăm unicul copil! Lacrimile erau pe punctul de a-i invada ochii. Bărbia îi tremura de emoție.

— Dragă, hai, că nu e ca și cum n-ai mai vedea-o niciodată! Bucură-te că va locui în același oraș cu noi! îl încuraja soția. Gândește-te că sunt atâția care au copiii departe. Își văd copiii foarte rar, dacă și-i văd!

Sub aparența unei femei pragmatice, care rezolva problemele familiei, mama ei era o persoană sensibilă și romantică și, deși evalua corect meritele viitorului ei ginere, regreta în adâncul inimii neîmplinirea primei iubiri a Elvirei. Îl plăcuse pe Radu.

— Tu, cel puțin, o să-ți crești nepoții!

Mama ei întotdeauna avusese darul de a atinge coarda sensibilă, direcționând starea de spirit a celor din jur în sensul dorit de ea. Știa că dorința cea mai mare a soțului ei era să-și vadă nepoții crescând.

Elvira nu-și amintea prea multe despre ritualul la care ei, mirii, fuseseră eroii principali, iar din predică nu-și mai amintea decât cuvintele de final ale preotului: „Să fiți buni, dragii mei!” și muzica divină, înălțată de corul bisericii.

Aparatul de fotografiat surprinsese emoția zugrăvită pe figura părinților ei. Plecaseră amândoi din această lume. Întâi, mama, răpusă de poliartrită. Apoi, tata, care se topise ca o lumânare, parcă nemaigăsind sens unei vieți solitare după aproape cincizeci de ani de căsătorie. Apucaseră însă să-și vadă nepoata – un vis împlinit.

Câte dureri lasă în urmă aceste pierderi și câte cicatrici! Fotografiile și filmulețele de la nuntă

rămân un timbru vesel pus pe trecerea tristă și inextricabilă a timpului.

Ei însă, atunci, nu aveau temeri. Ea îi spusese „Da” cu voce clară și sigură. Cumva, instinctiv, avea convingerea că făcuse alegerea corectă, în ciuda emoției pe care o mai resimțea când gândurile trădătoare o purtau spre trecut, spre Radu.

Timp de câțiva ani de zile, înainte de nuntă, Mihnea îi fusese, pe rând, îndrumător de rezidențiat, mentor și în cele din urmă iubit, până când ajunsese – nici nu știa când se întâmplase asta – să nu-și mai poată imagina viața fără el. Avusese multă răbdare cu ea și o cucerise treptat, cu perseverența unui luptător. Îi devenise indispensabil.